

1970 Jun 24 ILO Genève

1110 Konvensjon Nr. 132 om ferie med lønn

Oversettelse

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse, som er blitt innkalt til Genève av Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå og har trådt sammen til sin 54. sesjon den 3. juni 1970, som har besluttet å vedta visse framlegg om ferie med lønn, punkt 4 på konferansens dagsorden, og som har bestemt at disse framlegg skal gis form av en internasjonal konvensjon,

vedtar idag 24. juni 1970 følgende konvensjon som kan kalles Konvensjonen om ferie med lønn (revidert), 1970 (The Holidays with Pay Convention (Revised), 1970):

Art. 1. Reglene i denne konvensjon skal iverksettes ved nasjonale lover eller forskrifter for så vidt de ikke blir gjennomført ved kollektive avtaler, voldgiftskjennelser, rettsavgjørelser, lovfastede ordninger for lønnsfastsetting eller på slik annen måte som etter de nasjonale forhold måtte passe og være i samsvar med nasjonal praksis.

Art. 2. 1. Denne konvensjonen gjelder alle arbeidstakere med unntak av sjømenn.

2. Så langt det er nødvendig kan det av vedkommende myndighet eller av annen rette vedkommende i det enkelte land gjøres vedtak — etter samråd med de berørte arbeidsgiver- og arbeidsorganisasjoner, der det finnes slike — om å holde utenfor denne konvensjons virkeområde begrensede grupper av arbeidstakere dersom deres sysselsetting reiser særlige problemer av vesentlig art, når det gjelder gjennomføringen eller i tilknytning til lovgivningsmessige eller konstitusjonelle forhold.

3. Enhver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon, skal i sin første rapport om gjennomføringen av denne konvensjon etter artikkel 22 i konstitusjonen for Den internasjonale arbeidsorganisasjonen angi hvilke grupper som er blitt

unntatt i medhold av punkt 2 i denne artikkel, angi grunnene for slikt unntak og i etterfølgende rapporter gi opplysninger om hvilken stilling de unntatte grupper har etter lov og praksis og i hvilken utstrekning konvensjonens regler er blitt gjennomført, eller er foreslått gjennomført, for slike grupper.

Art. 3. 1. Enhver som går inn under denne konvensjon, skal hvert år ha rett til betalt ferie av nærmere angitt minimums-lengde.

2. Enhver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon, skal i en erklæring knyttet til ratifikasjonsdokumentet, fastsette lengden av ferien.

3. Ferien skal ikke i noe tilfelle være kortere enn tre arbeidsuker for ett års tjeneste.

4. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, kan ved en seinere erklæring underrette Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå om at den fastsetter en lengre ferie enn den som ble fastsatt ved ratifikasjonen.

Art. 4. 1. En person som i et bestemt år har kortere tjenestetid enn det som kreves for full rett etter foregående artikkel, skal for dette året ha rett til ferie med lønn i forhold til lengden av sin tjenestetid i året.

2. Uttrykket «år» i punkt 1 i denne artikkel betyr kalenderår eller en periode av samme lengde fastsatt av vedkommende myndighet eller av en annen rette vedkommende i det enkelte land.

Art. 5. 1. En minste tjenestetid kan kreves for retten til årlig ferie med lønn.

2. Lengden av en slik minste tjenestetid skal fastsettes av vedkommende myndighet eller av annen rette vedkommende i hvert land, men skal ikke være lenger enn seks måneder.

3. Framgangsmåten for å beregne tjene-

stetiden skal fastsettes av vedkommende myndighet eller av annen rette vedkommende i hvert land.

4. På vilkår som fastsettes av vedkommende myndighet eller av annen rette vedkommende i hvert land, skal fravær fra arbeidet av slike grunner utenfor vedkommende arbeidstakers kontroll som sykdom, ulykke, svangerskap eller fødsel regnes som del av tjenestetiden.

Art. 6. 1. Offentlige og sedvanemessige fridager skal — hva enten de faller i eller utenfor den årlige ferie — ikke regnes som del av den årlige minimumsferie med lønn som er nevnt i artikkel 3 punkt 3 i denne konvensjon.

2. På vilkår som fastsettes av vedkommende myndighet eller av annen rette vedkommende i hvert land, kan perioder med arbeidsuførhet som følge av sykdom eller ulykke ikke regnes som del av den årlige minimumsferie med lønn som nevnt i artikkel 3 punkt 3 i denne konvensjon.

Art. 7. 1. Enhver som tar ferie som forutsatt i denne konvensjon, skal for den fulle ferietid oppebære en godtgjøring som minst svarer til hans vanlige eller gjennomsnittlige lønn (herunder konstantverdien av den del av lønnen som blir betalt i naturalier, og som ikke er et fast gode som ytes uten hensyn til om vedkommende har ferie eller ikke), beregnet på en måte som fastsettes av vedkommende myndighet eller av annen rette vedkommende i hvert land.

2. Det skyldige beløp etter punkt 1 i denne artikkel skal betales til vedkommende forut for ferien, med mindre annet er bestemt i avtale som omfatter ham og arbeidsgiveren.

Art. 8. 1. Vedkommende myndighet eller annen rette vedkommende i hvert land kan tillate deling av den årlige ferie med lønn.

2. Med mindre annet er bestemt i avtale som omfatter vedkommende arbeidsgiver og arbeidstaker, og på betingelse av at tjenestetidens lengde gir vedkommende rett til en slik ferietid, skal en av delene bestå av minst to uavbrutte arbeidsuker.

Art. 9. 1. Den sammenhengende del av den årlige ferie med lønn som er nevnt i artikkel 8 punkt 2 i denne konvensjon, skal gis og tas ikke seinere enn ett år, og resten av den årlige ferie med lønn ikke seinere enn atten måneder, fra slutten av det år som ferieretten er opptjent i.

2. Hver del av den årlige ferie som overstiger et fastsatt minimum, kan med samtykke av vedkommende arbeidstaker utsettes utover den periode som er angitt i punkt 1 i denne artikkel til en nærmere

fastsatt seinere periode som skal være begrenset.

3. Det minimum og den begrensede periode som er nevnt i punkt 2 i denne artikkel, skal fastsettes av vedkommende myndighet etter samråd med vedkommende arbeidsgiver- og arbeiderorganisasjoner eller ved kollektive forhandlinger eller på slik annen måte som etter de nasjonale forhold måtte passe og være i samsvar med nasjonal praksis.

Art. 10. 1. Tiden da ferien tas, skal, hvis den ikke er fastsatt i forskrifter, kollektivavtale, voldgiftskjennelse eller på annen måte etter nasjonal praksis, bestemmes av arbeidsgiveren etter samråd med vedkommende arbeidstaker eller hans representanter.

2. Ved fastsetting av tiden for ferien skal det tas hensyn til de krav arbeidet stiller og til de muligheter for hvile og avspenning som arbeidstakeren har.

Art. 11. En arbeidstaker med en minste tjenestetid som svarer til den som kan kreves etter artikkel 5 punkt 1 i denne konvensjon, skal ved avslutningen av arbeidsforholdet ha ferie med lønn i forhold til lengden av den tjenestetid som han ikke allerede har hatt slik ferie for, eller erstatning i stedet for ferie eller en tilsvarende godskrivelseserklæring om opptjente ferieuker.

Art. 12. Avtale om å avstå fra retten til årlig minimumsferie med lønn som angitt i artikkel 3 punkt 3 i denne konvensjon eller om å frafalle retten til slik ferie mot kompensasjon eller på annen måte, skal — etter som det passer med de nasjonale forhold — være ugyldig eller forbudt.

Art. 13. Vedkommende myndighet eller annen rette vedkommende i hvert land kan fastsette særlige regler om arbeidstaker som i strid med formålet med ferien tar inntektsgivende arbeid under ferien.

Art. 14. Avpasset etter gjennomføringen måten for reglene i denne konvensjon skal det ved passende inspeksjon eller på annen måte gjøres effektive tiltak for å sikre en riktig anvendelse og håndheving av forskrifter eller regler om ferie med lønn.

Art. 15. 1. Enhver medlemsstat kan godta forpliktelsene etter denne konvensjon særskilt for —

a) arbeidstakere innenfor andre næringer enn jordbruk

b) arbeidstakere i jordbruk.

2. Enhver medlemsstat skal i sin ratifikasjon nærmere angi om den godtar forpliktelsene etter konvensjonen for personer som går inn under bokstav a) i punkt 1 i denne artikkel, for personer som går inn under bokstav b) i punkt 1 el-

ler for personer som går inn under begge.

3. Enhver medlemsstat som ved ratifikasjonen har godtatt forpliktelsene etter konvensjonen enten bare for personer som går inn under bokstav a) i punkt 1 i denne artikkel eller bare for personer som går inn under bokstav b), kan seinere underrette Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå om at den godtar forpliktelsene etter denne konvensjon for alle personer som denne konvensjon gjelder for.

Art. 16. Denne konvensjon reviderer konvensjonen om ferie med lønn av 1936 og konvensjonen om ferie med lønn i jordbruket av 1952 på følgende måte:

- a) Når en medlemsstat som er deltaker i konvensjonen om ferie med lønn av 1936, godtar forpliktelsene etter denne konvensjon for arbeidstakere innenfor andre næringer enn jordbruk, skal dette ipso jure innebære øyeblikkelig oppsigelse av førstnevnte konvensjon,
- b) Når en medlemsstat som er deltaker i konvensjonen om ferie med lønn i jordbruket av 1952, godtar forpliktelsene etter denne konvensjon for arbeidstakere i jordbruk, skal dette ipso jure innebære øyeblikkelig oppsigelse av førstnevnte konvensjon,
- c) Ikrafttreddelsen av denne konvensjon skal ikke stenge konvensjonen om ferie med lønn i jordbruket av 1952 for seinere ratifikasjoner.

Art. 17. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Art. 18. 1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjon som har fått registrert sine ratifikasjoner hos Generaldirektøren.

2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dag da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos Generaldirektøren.

3. Deretter skal denne konvensjon tre i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter den dag da dens ratifikasjon er blitt registrert.

Art. 19. 1. En medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, kan når 10 år er gått fra den dag da konvensjonen trådte i kraft, oppsi den ved å sende melding om dette til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsiing trer ikke i kraft før et år etter at den er blitt registrert.

2. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, og som ikke innen et

år etter utgangen av den 10 års-periode som er nevnt i foresgående punkt, gjør bruk av den oppsiingsrett som er fastsatt i denne artikkel, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter oppsi denne konvensjon ved utgangen av hver 10 års-periode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Art. 20. 1. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal underrette alle medlemsstater av Den internasjonale arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner og oppsiinger som er sendt ham av Organisasjonens medlemsstater.

2. Når Generaldirektøren underretter medlemsstatene i Organisasjonen om registreringen av den annen ratifikasjon som er sendt ham, skal han henlede medlemsstatenes oppmerksomhet på den dag da konvensjonen vil tre i kraft.

Art. 21. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal sende Generalsekretæren for De forente nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner og oppsiinger som registreres av ham etter reglene i de foregående artikler, for at de kan bli registrert i samsvarende med artikkel 102 i De forente nasjoners pakt.

Art. 22. Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå skal, når det finner det nødvendig, legge fram for Arbeidskonferansen en melding om hvordan denne konvensjon har virket og undersøke om det er ønskelig å sette på Konferansens dagsorden spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen.

Art. 23. 1. Dersom Konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjonen helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon skal,

- a) en medlemsstats ratifikasjon av den nye reviderende konvensjon ipso jure innebære en øyeblikkelig oppsiing av denne konvensjon uten omsyn til reglene i artikkel 19 ovenfor, forutsatt at den nye reviderende konvensjon er trådt i kraft;
- b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemsstatene fra den dag da den nye reviderende konvensjon trer i kraft.

2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemsstater som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den reviderende konvensjon.

Art. 24. Den engelske og franske versjon av denne konvensjons tekst har samme gyldighet.